

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 128/2016
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене К.П., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене К.П., адвоката В.Ј.-Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 356/2015 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1401/15 од 16.12.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 25.02.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене К.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 356/15 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1401/15 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 356/15 од 02.10.2015. године, окривљена К.П., оглашена је кривом због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од две године у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 05.06.2010. до 07.06.2010. године. Окривљена је обавезана да том суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 29.648,64 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећеном П.Л. је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 28.000,00 динара, оштећеном Д.С. у износу од 25.359,16 динара и оштећеном К.Х. у износу од 87.873,76 динара, те окривљена обавезана да исплати досуђене имовинскоправне захтеве у наведеним износима.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Кж1 1401/2015 од 16.12.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног и првостепену пресуду потврдио.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене К.П., адвокат В.Ј.Ђ., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и наведене пресуде укине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљене налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене К.П. је неоснован.

Бранилац окривљене К.П. у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на записницима о препознавању од 18.06.2010. године и 25.06.2010. године, на којима се пресуда не може заснивати према одредбама Законика о кривичном поступку, а није очигледно да би и без тих доказа била донесена иста пресуда.

Имајући у виду да је захтев поднет због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је неосновано истицана у поступку по жалби, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао Апелациони суд у Новом Саду, на страни 2, у ставу 5-7 своје пресуде и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује. Поред тога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљене неосновано истиче да је записник о препознавању Ки 229/10 од 25.06.2010. године незаконит доказ и из разлога што бранилац окривљене К.П. није обавештен о времену и месту обављања ове радње, те да следствено томе иста није ни присуствовао. Ово стога, јер одредба члана 104. ЗКП, која је важила у време предузимања наведене радње није прописивала обавезно присуство браниоца радњи препознавања лица, па самим тим, то што првостепени суд није обавестио браниоца окривљене о тој радњи предметни записник не чини незаконитим доказом, па се супротни наводи браниоца окривљене оцењују као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић